

formindske det. En anden Institution, Repræsentantskabet for Købstadforeningen, har enstemmigt vedtaget en Resolution, som jeg med Formandens Tilladelse vil oplæse: „Idet Repræsentantskabet udtaler sig for, at det størst mulige Samarbejde finder Sted mellem Hjælpekasser, Byraad og andre Understøttelsesorganer, vedtages det, at der rettes en indtrængende Anmodning til Indenrigsministeriet om at faa Hjælpekasseloven ændret saaledes, at Staten yder bestemt fastsatte Refusionsbeløb i Forhold til Hjælpekassernes Udgifter.“ Denne Resolution blev vedtaget enstemmigt og blev vedtaget af Repræsentanter for alle Partier, af alle dem, der har med kommunale Forhold at gøre paa Land som i By. De er alle enige om, at en Nedsækering som den, her ønskes foretaget, er ubetimelig, og at der er meget mere Grund til at gennemføre det, som mit Parti har gjort sig til Talsmand for, at Kommunerne ligesom tidligere faar et Tilskud af en Trediedel af det Beløb, der bliver brugt af Hjælpekasserne.

Vi er selvfølgelig ikke i Stand til at stemme for en saadan Nedsækering. Vi ved, at det vilde komme til at bebyrde Kommunerne i en ganske betydelig Grad. Vi ved, at særlig Kommuner, der har stærk Tilgang og har haft stærk Tilgang ude fra Landkommunerne af Arbejdere og Smaakaarsfolk, som ventede at finde noget stort der inde i Byen, vilde blive i høj Grad bebyrdet, og at Opgaven vilde blive umulig, eller om ikke umulig saa dog i hvert Tilfælde uhyre vanskelig for dem, og at det kan ende med, at de Smaakaarsfolk, som paa Grund af Krisetilstanden er i Nød, vil komme i langt større Nød, at det kan ende med — hvad jeg mener gerne skulde undgaas —, at man blev tvunget til, for at læsse nogle af Byrderne af sig, at lade de fattige blive understøttet af Fattigvæsenet. Derved sker jo nemlig det, at man saa er i Stand til at faa de Kommuner, der er Fødestedkommuner for de Mennesker, der skal hjælpes, til selv at bære denne Byrde, hvad de ikke gør nu. Skulde Sagen udvikle sig saadan, er jeg ikke i Tvivl om, at det ikke vil blive Taknemmelighed, der vil blive øst ud over den højtærede Indenrigsminister for den karrige Behandling af Hjælpekasseinstitutionerne.

Jeg skal som Slutning kun sige dette, at jeg haaber, det skal lykkes at faa den Opfattelse gjort gældende, at Staten har en Pligt til at hjælpe Kommunerne med at røgte en Opgave som denne, der er en social Opgave, en Samfundsopgave; og mit Parti

har selvfølgelig det samme Standpunkt til denne Sag, som vi havde ved dette Lovforslags Behandling forrige Aar.

Sven: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag. Under Hensyn til den Prisstigning, der er foregaaet paa alle Omraader, gives der her en efter vort Skøn passende og rimelig Forhøjelse af det Tilskud, der ydes til Hjælpekassernes Virksomhed.

Jeg kan paa Forhaand sige overfor den ærede sidste Taler (C. Jacobsen), at mit Parti under ingen Omstændigheder vil gaa med til en Ordning, hvorefter Staten skulde svare en vis Kvotapart af de Udgifter, som Kommunerne finder for godt at anvende til Hjælpekasserne. Man maa lade Kommunerne selv sørge for at skaffe sig de fornødne Penge hertil, naar de vil gaa ud over visse almindelige Grænser; ellers maatte Følgen blive, at man indførte en meget skarp Kontrol med Kommunernes Anvendelse af Beløbene til Hjælpekassen. Det er muligt, ja vel endogsaa sandsynligt, at man i enkelte Kommuner har brugt en Fortolkning af Hjælpekasseloven, som aldeles ikke kan staa for en nøjere Kritik. Jeg tror derfor, at man fra det ærede Medlems Partis Side aldeles ikke vilde være tjent med at komme ind paa en nøjere Undersøgelse af den Maade, hvorpaa Hjælpekasselovens Bestemmelser adskillige Steder her i Landet er blevet praktiseret.

Mads Larsen: Det Udvalg, der beskæftigede sig med denne Sag i Fjor, fik tilstillet forskellige Oplysninger om de Midler, der var anvendt fra Hjælpekassernes Side omkring i Landet. Og naar man saa de overordentlige store Summer, her er Tale om, maatte man faa det bestemte Indtryk, at det var langt rimeligere at forhøje det Beløb, der er stillet til Raadighed, end at nedsætte det. Og det resulterede da ogsaa i, at medens det fra Regeringens Side var foreslaaet at nedsætte Beløbet til 500 000 Kr., blev det af Flertallet foreslaaet forhøjet til 1 Mill. Kr. Det er det faktiske Forhold i indeværende Finansaar, at der fra Statens Side ydes 1 Mill. Kr., og dette Beløb foreslaar man nu nedsat til 750 000 Kr. Hvis vi fra vor Side overhovedet skulde medvirke til noget saadant, maatte der foreligge Oplysninger for os om, at det var sandsynligt, at dette Beløb var tilstrækkeligt til at dække alt, hvad det var rimeligt, at Hjælpekasserne fik dækket af de Udgifter, de havde. Vi fra vor Side kan ikke se rettere end, at det er naturligt, at det Forhold, som har be-